

maa blive forøget, og endskønt jeg fra mit Standpunkt maasse ogsaa kunde ønske enkelte af Lovforslagets Bestemmelser noget anderledes, maa jeg dog udtale, at jeg i det store og hele er tilfreds med det, saaledes som det er. Jeg skal tillade mig nærmere at omtale enkelte af de Ting, som jeg kunde ønske noget anderledes, men mine Bemærkninger dertil maa ikke opfattes saaledes, at jeg ikke skulde ønske Lovforslaget gennemført, dersom det ikke skulde kunne lykkes mig at faa det ændret; tværtimod, selv om jeg ikke faar alle mine Ønsker opfyldte, vil jeg dog meget gerne se, at dette Lovforslag bliver gennemført saa snart som muligt. Jeg ser nemlig noget anderledes paa vore nuværende Retsforhold med Hensyn til Arbejdernes og Arbejdsgivernes gensidige Forhold til hinanden end det ærede 6te Medlem for 2den Kred (P. G. C. Jensen). Det ærede Medlem syntes at hælde til den Ansættelse, at vi i Grunden have Lovbestemmelser, som vi meget godt kunne hjælpe os med, og som altsaa ikke gøre det i nogen særlig Grad paa-trængende, at vi faa en Retsinstitution som den, der her foreslaas. Jeg tror, at det Syn er en Smule fejlagtigt. De nuværende Domstole egne sig efter min Mening i en temmelig ringe Grad til at afgøre saadanne Stridigheder som dem, der her er Tale om. For det første ved man jo, at vort Retsvæsen er af den Art, at Sagerne meget ofte, ja i Reglen, trækkes længe ud og ere forbundne med ikke saa ganske saa Udgifter. Begge disse Ting vilde for Arbejdernes Bedkommende gøre, at sin meget saa af dem, naar de have et Mellembærende med en Arbejdsgiver, ville være i Stand til at kunne søge deres Ret ved de nuværende Domstole; de ere mange Gange ikke i Stand til at kunne vente saa længe, til Dommen er falden, og ere heller ikke i Stand til at kunne afholde de Udgifter, der nu kræves, for at gøre deres Ret gældende. Det bevirker, at der i dette Forhold meget ofte foregaar Uretfærdigheder, som Arbejderne ere nødt til at finde sig i, fordi de mangle, hvad der behøves til at kunne faa deres Ret gjort gældende. Men ogsaa for Arbejdsgiverne anser jeg Retsforholdene, saaledes som de nu ere ordnede, for at være uheldige, thi ogsaa for deres Bedkommende gælder det jo om at afholde en Del Udgifter, hvis de ville føre en Sag igennem over for en Arbejder, som de mene at have et Krav paa, og da Arbejderne saa godt som altid ere besiddelsesløse, og der ikke hos dem kan gennemføres nogen Forbring om Erstatning for afholdte Udgifter eller Erstatning paa andre Omraader, vil en

Dom, som en Arbejdsgiver faar over en Arbejder, under de nuværende Forhold meget ofte betyde, at han dog alligevel ikke kan føre sin Ret igennem. Naar jeg ser saadan paa de nuværende Tilstande og altsaa mener, at de lide af meget store Mangler, og at det derfor vil være i meget høj Grad nødvendigt at komme til en anden Ordning, hvorved man paa en lettere, hurtigere og langt mindre bekostelig Maade er i Stand til at kunne faa saadanne Retsstridigheder afgjorte, følger jo deraf, at jeg sympatiserer med, at saadanne Arbejdsretter blive etablerede, hvor den Slags Afgørelser kunne finde Sted paa en bedre Maade end hidtil.

Hvad Lovforslagets andet Afsnit angaar, de Enighedskamre, der tilsigtes oprettede, da tror jeg ligeledes, det vilde være meget godt og meget nødvendigt, om man kunde faa saadanne oprettet. Der har vistnok været en Opfattelse af det Partis Stilling til saadanne Ting, som jeg tilhører, som ikke er ganske rigtig, nemlig den, at vi fra vort Standpunkt i disse Forhold ikke ønskede fredelige Afgørelser, men ønskede Afgørelser gennem Kamp, gennem Strejker og beslige. Denne Opfattelse er imidlertid urigtig, thi det, vi arbejde paa gennem vore Organisationer, er jo netop: i størst mulig Grad at kunne undgaa disse faglige Kampe. Der gives jo da ogsaa en Mængde Eksempler paa, at Arbejderne gennem deres Organisationer selv have søgt at faa oprettet Boldgiftsdomstole eller Boldgiftsretter til at afgøre saadanne Stridigheder for derved at gøre en Ende paa saadanne Sager eller ogsaa ved Hjælp af saadanne Enighedskamre eller saadanne Boldgiftsdomstole at kunne faa Sagerne ordnede, uden at Kampene behøve at udbrude. Altsaa der foreligger gennem en Række af Aar en Praksis for, at Arbejderne gerne ønske en saadan Afgørelse og ikke ønske at komme ind i Strejker og Stridigheder af saadan Art, saa Oprettelsen af saadanne Enighedskamre er altsaa i Overensstemmelse med de Ønsker, der næres inden for det Parti, hvortil jeg hører. Til yderligere Bestyrkelse heraf maa jeg maasse anføre, at der paa vort Partis Program netop er et Punkt, der omhandler dette Spørgsmaal, hvor det er fremsat som et Forlangende, vi ville søge at gennemføre gennem Staten, at der oprettes Arbejdskamre og Boldgiftsretter til Afgørelse af Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det er altsaa et Punkt, vi have haft vor Opmærksomhed henvendt paa i meget lang Tid, og det er os derfor en Tilfredsstillelse, at der nu foreligger et Lov-